

Motivering haabe, at den ærede Forslagsstiller vil søge at faae Bestemmelsen om Expropriation taget op, i samme Form som tidligere. Man kan ikke indvende, at det er Andres Penge; vi forlange Intet af Staten, thi Expropriationsbestemmelserne ramme ligegodt den enkelte Mand, der skulde beskyttes af den af mig nævnte Grundlovsbestemmelse.

Efter saaledes at have antydet de Mangler, som jeg havde fundet ved Lovens Bestemmelser, efter at have angivet en lang Række af Indvendinger, som ere delte i en halv Snes Punkter i min Oversigt over Lovforslaget, og idet jeg iøvrigt mener, at Nr. 2 og 4 bør rettes, ligesom ogsaa, at Endepunktet for Nr. 3 nærmere bør angives osv., hvad man nu ellers kan have at sige, skal jeg udtale, at Forslaget iøvrigt har min Sympathi. Men jeg antager jo nok, at man under Forhandlingerne ogsaa her ikke blot vil henstille til Ministeren at faae fornøden Sikkerhed for, at Pengene ere til Stede, inden Koncessionen gives, men jeg er tilbøielig til at tro, at Rigsdagen, naar man behandler dette Forslag i et Udvalg, ogsaa vil forlange nogen Garanti for, at de ikke komme til at løbe Fastelavnsnar. — vi nærme os jo henimod Tiden — ved at behandle et Forslag, som kun hænger i Luften, hvad Pengene angaar, saa man ikke har Noget at bygge paa bagved. Jeg tror ogsaa, at det stemmer bedst med Rigsdagens Værdighed at forlange noget Hold i dette, thi vi have jo en lang Række af Love om Koncession paa Baner fra tidligere Dage, en 14—15 Aar tilbage, som ligge døde hen, fordi Rigsdagen udenvidere er gaaet ind paa at give Bemyndigelse til at give Koncession, men da Forslagene kom til Udførelse, have de vist sig at være rene Veirmøller. Rigsdagen maa have nogen Garanti for, at der er Udset til at faae Pengene, og saa overlade Indenrigsministeren at faae Garantien i klingende Mønt, inden Koncessionen skal gives. Det er for Resten efter min Mening sjældent, at nogen af de Baner, som saaledes komme frem her, i den Grad træffer Trangen til Baner, som disse 4 Strækninger, navnlig de 3 første, efter deres Beliggenhed og hele Udseende. Ellers ved private Baneanlæg klæber der ved Retningslinierne, ved Maaden at tilveiebringe Pengene paa osv. adskillige Ting, saa at man har ligesom en Følelse af, at der er en eller anden Klife, der har faaet lavet Historien i Stand, saa at man, inden Banerne komme i Stand, først maa gaa om og spørge ved disse enkelte Stormænds Døre, hvad Kliffen er flaaet, men om de tilfredsstillende fuldstændig de paa-

gjældende Egnes Arav, ere vi ikke fiktive paa. Jeg kan ikke nægte, at Bisdommen i Ministeriets Forslag om Vægstør-Hobrobanen, i hvert Fald, naar Viborg ikke kommer med, eller i Slagelse-Værslevbanen, har jeg ikke opfattet endnu, men den er jo heller ikke kommen herved med Landstingets Segl, og vi faae at se, hvorledes det stiller sig, naar Tiden kommer. Jeg for mit Vedkommende har som Medlem af dette Thing ingen Grund til at være med til at afvise Behandlingen af dette Forslag, jeg vil tværtimod gjerne med Sympathi være med til at se Forhandlingen ført videre, skøndt Forslaget, som jeg har paavist, har et lidt for løst Grundlag.

Besner: Vi Syder have i mange Aar ønsket og haabet, at vi skulde faae Jernbaner oppe hos os, baade for at vi kunde komme i direkte Forbindelse med Beboerne omkring i de forskellige Provindser, og ogsaa, for at en Forbindelse med Udlandet kunde komme i Stand. Vi ere selvsølgelig blevne glade over, at dette Lovforslag er kommet frem, og det har gjort mig ondt i Dag at høre, at det er blevet angrebet af det ærede Medlem for Hjørring Amts 3die Valgtreds (Jungersen), men jeg vil haabe, at den Opfattelse ikke skal gjøre sig gjældende blandt det høie Things Medlemmer i Almindelighed, at de Forslag, der her ere fremkomne, ere saa aldeles forterte. Jeg indser og indrømmer fuldt ud, at der kan være Noget at ønske ændret med Hensyn til Banerliniernes Retning, og det Samme maa jeg ogsaa indrømme lige overfor Lovforslagets Affattelse i dets Helhed. Jeg vil i al Korthed tillade mig at bede saavel den høitærede Indenrigsminister som det høie Thing, om at behandle Lovforslaget med Velvillie, og jeg er vis paa, at man gennem et Udvalg, som jeg forventer vil blive nedsat, vil kunne faae det ændret paa en saadan Maade, at det vil kunne blive til stor Fordel for Alle i Sylland. Der er en høi Grad af Ubillighed i, at Egne som de deroppe Nord for Limfjorden slet ikke have noget af den Slags Goder, som andre Egne gennem saa mange Aar have kunnet glæde sig ved, og hvorved de kunne komme i Forbindelse med andre, og opnaa de direkte Fordele, som det fører med sig, samt de store Behageligheder, som ere forbundne med Jernbaner. Jeg vil derfor uden at inklade mig paa nogen Kritik af selve Lovforslaget med Hensyn til Banernes Retning gennem Egne, da Saadant jo ganske vist kan blive ændret i Udvalg, blot bede den høitærede Minister om en velvillig Behandling af Sagen.